

gysende af vellyst og anger må jeg sige
at livet er pragtfuldt
med tryllekunstnere, Lou Reed, Peder Most
denne tidlige morgenkaffe, den første cigaret
udsigten til den evige hæk der skal klippes
skrivemaskinen der summer veloplagt
den blanke pigekrop i sin urolige halvsøvn bag mig
det er aldeles forførdeligt
så dejligt det er
som også forleden da ungerne og jeg endelig
fik sat vores farvestrålende varmluftsballon op i haven
fordi det med ét var vindstille og det var nu eller aldrig
og hele herligheden varede i tredive sekunder
så brændte silkepapiret op i andensals højde
på grund af forkert justering af det spritvædede vat
men sikken en fornemmelse da den endelig steg
i den kolde novemberluft over vore opadvendte ansigter
røde af flammeskær og forundring
jeg bekender
at jeg finder den slags vidunderligt
ligesom jeg finder det smukt
at se min store kærlighed der ikke vil ha mig
på vej gennem byen med sine børn på det modsatte fortov
hun ser glad ud og hendes slanke krop
bevæger sig energisk og fuld af liv
et sandt jordskælv af erotik
og det står lysende for mig
denne forsommerdag på bagsædet
denne gamle mangefarvede Nimbus
hult dundrende under os
- en af verdens solideste opfindelser -
et plus for ethvert landskab
hér hesteengene der bugter sig væk
mod en lundbyesk himmel mens dyrene
står stille i en lavning og undrer sig
og vinden fører dit røde hår under hjelmen
kærtegnende mod mit ansigt og hér granskoven

af pur glæde til to unger og en kanin
der tumler rundt i sidevognen
og senere den skarpe drejning mellem granerne
de sidste meter til det røde træhus
standse, stå af, lukke op for fægtende unger
ta hjelmen af og så, endelig, dette smil
dette blik vidåbent ned i sjælen
glæden i et sug mellem to kroppe
mine hænder hulede om dine skuldre
dine bløde læbers varme gennem kroppen
og græsset der uvægerligt gynger under os
ja, jeg bekender
der er en sand kaskade af lykkeglimt i mit liv
og ind imellem mine nødvendige nedture
er jeg simpelthen så forførdelig glad
det er ligefrem perverst
ikke noget man normalt taler højt om
i et samfund hvor alle er nede
og klynkende bekræfter hinanden i deres ulykke
men jeg kan ikke bære på denne hemmelighed mere
koste hvad det vil, så må den frem
livet er pragtfuldt, siger jeg
og det blir jeg ikke populær på
men også dét er jeg glad for
dét bekender jeg